నరుడు

మధుబాబు

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

నరుడు-1

సూర్యోదయం అయిన రెండో ఘడియలో తన గుహలో నుంచి బయటికి వస్తుంది ఆ చారల మెకం.

తల దగ్గిర్నించి తోక దాకా దాదాపు తొమ్మిది మూరల పొడవు వుంటుంది అది. పాదాల దగ్గిర మొదలుపెట్టి వెన్ను పైభాగం వరకూ నాలుగు మూరలకు ఇంకో రెండు మూడు అంగుష్టాల ఎత్తును కలిగి వుంటుంది.

చురకత్తుల వంటి కోరలను బయటపెట్టి ఒకే ఒకసారి ఘనగర్జన చేసిందంటే, నిలువుగుడ్లు పడి ఎక్కడివక్కడ నేలకు అతుక్కుపోయినట్లు నిలబడిపోతాయి అడవిలో సంచరించే ఇతర జంతువులన్నీ.

ఛెంగున గాలిలోకి ఎగిరి సూటిగా పోయి మీద పడుతుందా మృగం.కాలయముడి మృత్యుఖడ్గాల మాదిరిగా వుండే వాడి గోళ్ళతో ఒకే ఒక దెబ్బ కొడుతుంది.

తమకు ఏమౌతున్నదో తెలియకముందే ప్రాణాలు వదిలేస్తాయి దాని దెబ్బకు గురైన జంతువులు. ఆ భీకర మృగానికి ఆహారంగా మారిపోతాయి.

తనివితీరా ఆరగిస్తుంది అది. ఆ తరువాత అడుగులో అడుగువేస్తూ తను ఎప్పుడూ దాహం తీర్చుకునే నీటి మడుగు దగ్గరికి పోయి నీళ్ళు తాగుతుంది. ఆ తరువాత నోటిలోని భాగాలన్నీ బయటికి కనిపించేలా ఆవులించి ఆ మడుగు దగ్గిరే వెల్లకిలా పడుకుంటుంది.

గుండెల్ని చిక్కబట్టుకుని చెట్లచాటునా, పుట్టల చాటునా, చెట్లకొమ్మల మాటునా ఒదిగివున్న జంతువులన్నీ అప్పుడు తమ భయాన్నించి తేరుకుంటాయి.

ఒకదాని తరువాత ఒకటిగా తాము దాగుకుని వున్న మదుగుల దగ్గిర్నించి కదిలి వేటిదారిన అవి వెళ్ళిపోతాయి.

దాదాపు ఇరువది సంవత్సరాలుగా ఆ నల్లకొండల మీద దట్టంగా ఎదిగివున్న అడవిలో ప్రతిరోజు కనిపించే దృశ్యం అది.

"పెద్దపులి అంటే పది పదిహేను సంవత్సరాలకు మించి బతకటం అసంభవమని అంటారు. మరి ఈ దుర్మార్గపు జంతువు ఇన్ని సంవత్సరాలు ఎలా జీవించగలిగింది? అసలు ఈపాటికి ముసలిదై ముడుచుకుపోవాలి కదా...." కట్టెలు కొట్టుకోవటానికి తెచ్చుకున్న గొడ్డలిని తడిమి చూసుకుంటూ తన సరసన వున్న మనిషిని అడిగాడు ఆ యువకుడు.

"ఇది మామూలు పులికాదు... మంత్రాలు నేర్చిన పులి... ఇంకో ఇరవై సంవత్సరాల వరకూ బతికేవున్నా ఆశ్చర్యపడవలసిన అవసరం లేదు...." చిన్నకంఠంతో సమాధానం ఇచ్చాడు ఆ మనిషి.

"మంత్రాలు తంత్రాలు అన్నీ వట్టి కట్టుకథలు. దొరికిన జంతువులన్నిటినీ దొరికినట్లే విరుచుకు తిని తెగబలిసిపోయి వుంటుంది. ఆ బలుపు కారణంగానే ఇంత కాలంగా బతికే వుంటోంది." తన అభిప్రాయాన్ని వెంటనే వెల్లడించాడు ఆ యువకుడు.

"ఏది ఏమయినా అది మంత్రాలు నేర్చిన పులి అయినా కాకపోయినా, మనం దాని కంటపడితే మాత్రం మనకి నూకలు చెల్లిపోయినట్లే...." అతని అభిప్రాయాన్ని విని కోపం తెచ్చుకోకుండా పరమ శాంతంగా చెప్పాడు అతనితో పాటు వచ్చిన మనిషి.

"అడవిలో సంచరించటం నాకు మహబాగా చేతనయిన విద్య... ఎటువంటి జంతువునయినా మనకి వంద ధనువుల దూరంలో వుండగానే గుర్తు పట్టగలను. చేతకాని వాడిమాదిరిగా ఇలా చెట్టుచాటున నిలబడి సమయాన్ని వృధా చేయటం నాకు ఇష్టం లేదు. వచ్చిన పనిని వెంటనే పూర్తి చేసుకోవాలి" అంటూ అంతవరకూ తాను నిలబడి వున్న ప్రదేశాన్ని వదిలి ముందుకు కదిలాడు ఆ యువకుడు.

"వద్దు... వెళ్ళవద్దు... ఆ పులి ఇంకా తన వేటను పూర్తి చేసుకున్న చిన్నెలు కనిపించటం లేదు...." ఆందోళనగా అంటూ అతని చేతిని పట్టుకుని వెనక్కి లాగాడు సరసనే ఉన్న గ్రామస్థుడు.

"అది వేటను పూర్తి చేసుకున్నదీ లేనిదీ నాకెలా తెలుస్తుంది?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు ఆ యువకుడు.

"అడవి అంతా నిశ్శబ్దంగా వుంది... చెట్లమీది పిట్టలు కూడా ఎటువంటి సందడి చేయటంలేదు... మనకేకాదు... ఇక్కడి జంతువులు కూడా ఆ దుష్ట జంతువంటే భయమే... దాని వేట పూర్తి అయితే తప్ప ఇవి తమ పనులు మొదలు పెట్టవు" ఓపికగా చెప్పాడు ఆ గ్రామస్థుడు.

"సుతిమతి లేని ఈ జంతువులకు అటువంటి దూరదృష్టి కూడా వుంటుందా? విచిత్రంగా వుంది...." తనలో తాను అనుకుంటూ ఎందుకో తన ఎడమచేతి వైపున వున్న ఒక ముళ్ళపొద వంక చూశాడు ఆ యువకుడు.

చూసిన వెంటనే రక్తం గడ్డకట్టుకు పోయినట్లు అనిపించింది అతనికి. అప్పుడే ఏదో నీటి మడుగులో మునిగినట్లు శరీరమంతా చెమటతో తడిసిపోయింది. చలి జ్వరం వచ్చినట్లు అదేపనిగా వణకటం మొదలు పెట్టాయి అవయవాలు.

"ఏమయింది? నీకు ఏమిటి అయింది??" ఆశ్చర్యం ఆందోళన కలగలిపిన కంఠంతో అడుగుతూ అతని భుజాన్ని పట్టుకున్నాడు సరసన వున్న గ్రామస్థుడు.

"పు...పు.... పులి.... పె... పెద్ద... పు... పులి...." తడబడుతున్న కంఠంతో అస్పష్టంగా అన్నాడు యువకుడు.

తన దగ్గిర వున్న గొడ్డలిని వెంటనే క్రిందికి వదిలేశాడు ఆ గ్రామస్థుడు. ఒకేఒక గంతుతో తాము ఏ చెట్టుచాటున నిలబడి వున్నారో, ఆ చెట్టుమీదికే ఎగబ్రాకాడు.

తను కూడా అదే మాదిరి చేయాలన్న కోరిక యువకుడికి కూడా కలిగింది. కాని అడుగు కదపటం అతనికి అసాధ్యమైపోయింది.

ముళ్ళపొద చాటునుంచి మూడు అడుగులు ముందుకు వేసింది ఆ మహావ్యాఘ్రం... తాచుపాము మాదిరిగా పొడవుగా వున్న తోకను నేలకేసి తాటిస్తూ వున్నట్లుండి గర్జించింది.

యువకుడి చేతుల్లోని గొడ్డలి దానంతట అదే జారి క్రింద పడిపోయింది.... "కా... కాపాడండి. ఎవరైనా వచ్చి నన్ను... ర... రక్షించండి..." జీరపడిన కంఠంతో బిగ్గరిగా అరిచాడు.

"వచ్చేయ్... చెట్టుమీదికి వచ్చేయ్..." బలమైన కొమ్మమీదికి చేరుకుని, అవసరమైతే చేతుల్ని అందించి అతనికి సహాయం చేసేందుకు సిద్ధంగా క్రిందికి వంగుతూ కీచుగా హెచ్చరించాడు పైకి ఎగబ్రాకిన గ్రామస్థుడు.

బండిచక్రాల వంటి కళ్ళను గిరగిరా తిప్పుతూ ఒక్కసారిగా గాలిలోకి ఎగిరింది పెద్దపులి... కన్నుమూసి కన్ను తెరిచేలోగా వచ్చి తన గుండెల మీద పడుతుందనీ, ఒకే ఒక దెబ్బతో ప్రాణాల్ని హరించి వేస్తుందని అర్థమైంది యువకుడికి. భయం రెట్టింపు అయింది. స్పృహ తప్పిపోయింది. నిలుచున్నవాడు నిలుచున్న ప్రదేశంలోనే మొదలు నరికిన చెట్టులా విరుచుకు పడిపోయాడు.

సరిగ్గా అతని తలకు సమీపంలో నేలను తాకి, తన పంజాను పైకి ఎత్తింది ఆ దుష్టమృగం....

ఆ దృశ్యాన్ని చూడలేక కళ్ళను గట్టిగా మూసుకున్నాడు చెట్టుమీదికి చేరుకున్న గ్రామస్థుడు.

ఒకటి... రెండు... నాలుగు... పది క్షణికాలు గడిచిన తర్వాత కూడా క్రింది నుంచి ఎటువంటి అలికిడీ వినరాక పోవడంతో కనులు తెరిచి చూశాడు.

పడిపోయిన యువకుడి తలను పంజాతో పగుల కొట్టబోయిన పెద్దపులి తోకను పట్టుకుని అతిబలవంతంగా వెనక్కి లాగుతున్నది ఒక ఆకారం.

తన వేటకు అడ్డంకిగా మారితే ఆగ్రహంతో కంపించిపోతూ గుండెలు జలదరించేటట్లు శబ్దాలు చేయవలసిన ఆ ముప్వన్నెల మెకం – పెంపుడుపిల్లి మాదిరి వగలు పోతూ వెనక్కి జరుగుతోంది.

"నీకు నీతోపాటు వచ్చిన ఈ పిరికి వాడికి ఎటువంటి ప్రమాదం లేదు. క్రిందికి దిగి అతనికి తెలివి తెప్పించు...." పూర్తిగా వెనక్కిలాగిన పులి తలమీద చెయ్యివేసి ఆప్యాయంగా తడుముతూ చెట్టు మీది గ్రామస్థుడికి చెప్పిందా ఆకారం.

తన చెవుల్ని తన కళ్ళను తనే నమ్మలేకపోతున్నట్లు విచిత్రంగా చూస్తూ క్రిందికి దూకాడు ఆ గ్రామస్థుడు. తన వీపుకు వేలాడదీసుకున్న తాంబేటికాయలోని నీళ్ళను యువకుడి ముఖంమీద చిలకరించాడు.

"ర... రక్షించండి... కా... కాపాడండి...." అని అరుస్తూ పైకి లేచి, పక్కకు పరిగెత్తబోయాడు ఆ యువకుడు.

"ఈ పని ఆ పులిని చూసిన వెంటనే చేసి వుంటే ఎంతో బాగుండి వుండేది. అప్పుడు బొమ్మలా బిగుసుకుపోయి ఇప్పుడు పెద్ద మొనగాడి మాదిరి పారిపోబోతున్నావు..." వెక్కిరింపుగా అంటూ అతని భుజాలు పట్టుకుని అతి బలవంతంగా ఆపాడు గ్రామస్థుడు.

"అది... ఆ మృగం ఏమైంది..." అడుగుతూ వెనక్కి చూచి మళ్ళీ మూర్ఛమాదిరి బిగుసుకుపోయాడు యువకుడు.

"ఈ కొండల మీద మృత్యువుకు ప్రతిరూపంగా వుండే ఈ పులి సంచరిస్తోందని మీ గ్రామస్థులందరికీ తెలుసు. దాన్ని ఎదిరించటం అసాధ్యమని కూడా తెలుసు. మరి ఇతనేమిటి ఇందాక చాలా ఎక్కువ మాటలు మాట్లాడాడు?" గ్రామస్థుడిని అడిగింది పులిని వెనక్కిలాగిన ఆకారం.

"చిన్నతనంలోనే దూరంలో వున్న మాతామహుడి దగ్గరికి పంపించబడి రెండు రోజుల క్రితమే గ్రామంలోకి వచ్చాడు. ఈ అడవి గురించి మీ వద్దనే వున్న బెబ్బులి గురించి ఏమీ తెలియదు" వినయంగా సమాధానం ఇచ్చాడు గ్రామస్థుడు.

"నా ఈ గారాబాల పులిని ఎదిరించగల మొనగాడు ఎవరైనా కనిపిస్తాడేమోనని ఎంతో ఆశగా ఎదురుచూస్తున్నాను. రోజులు గడిచి పోతున్నాయి సంవత్సరాలు వెళ్ళిపోతున్నాయి ఆశ మాత్రం తీరటంలేదు." అంటూ వెనుతిరిగింది ఆ ఆకారం.

"ఆగండి.... ఒక్కక్షణం.. ఒకే ఒక్కక్షణం.. మీరు ఎవరో చెప్పి...." అంటూ బిగ్గరిగా పిలిచాడు గ్రామస్థుడు.

ఆ పిలుపు తనకు వినబడనట్లే అడుగులు వేసిందా ఆకారం. ఒక చెట్టు చాటుకుపోయి అదృశ్యమైపోయింది.

దూరంలో కనిపించిన ఏదో జంతువు మీదికి దుమికి చెవులు చిల్లులు పడిపోయేటట్లు ఆ మహా మెకం చేసిన వికృత గర్జన మాత్రం వినిపించింది.

*　　*　　*　　*　　*

"...అసంభవం.... ఆ పులిని ఎదిరించి మట్టుబెట్టగలిగిన మొనగాడు ఈ భూమి మీద వుండడం సాధ్యం కాదు...." చీకటిపడిన పావుఘడియకు గ్రామం మధ్యలో వున్న రచ్చబండ దగ్గరికి వచ్చి తన మనసులోని మాటను నిర్మొహమాటంగా బయట పెట్టాడు ఒక గ్రామస్థుడు.

పెద్దపులిని వెనక్కి పిలిచిన విచిత్రపు ఆకారాన్ని అక్కడి వారందరికీ వర్ణించి చెప్పాడు యువకుడితో పాటు అడవిలోకి వెళ్ళివచ్చిన గ్రామస్థుడు. ఆ ఆకారపు మాటల్ని కూడా యధాతథంగా వినిపించాడు.

"అతను ఎవరోగాని మహామాంత్రికుడై వుంటాడు... మాంత్రికులకే తప్ప మామూలు మనుష్యులకు అటువంటి క్రూరజంతువుల్ని మచ్చిక చేసుకోవటం కుదరదు" అన్నాడు మరో గ్రామస్థుడు.

"అతను ఎవరనేది ఇప్పుడు అప్రస్తుతం. అతని ఆశయం తను పెంచుతున్న ఆ బెబ్బులిని ఎదుర్కోగలిగిన మొనగాడిని చూపడం... ఆ పని ఎవరి వల్ల సాధ్యపడుతుంది?" అందరి మాటల్ని ఆలకించి తీరికగా అడిగాడు గ్రామపెద్ద.

"ప్రమథ రాజ్యంలో వున్నాము మనం. వకుళేంద్రభూపతి మనల్ని పరిపాలిస్తున్నాడు. సాహసవీరుడే తను.. అయినాసరే ఈ పులిని..." అంటూ మాటల్ని ఆపాడు ఇంకో గ్రామస్థుడు.

"ఏమయింది? ఎందుకు ఆగిపోయావు?" ఆశ్చర్యంగా అడిగాడు గ్రామపెద్ద.

"ఏదో చప్పుడు... వేగంగా వస్తున్న అశ్వాల అలికిడి..." లేచి నిలబడి గ్రామం పొలిమేరల వైపు చూస్తూ అన్నాడు ఆ గ్రామస్థుడు.

నరుడు - 2
మధుబాబు

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

Edition :
2016

నరుడు-2

నడుస్తూ నడుస్తూ ఉన్నవాడు కాస్తా, వున్నట్లుండి నడకను ఆపి, వెనక్కి చూశాడు గధాధరుడు.

"ఎందుకు అలా వెనక్కి వెనక్కి చూస్తావు? ఏమయింది నీకు?" విసుగు నిండిన కంఠంతో అడిగాడు శ్యామలుడు.

"మన కిన్నెర సుందరీమణుల గురించి నీకు ఇంకా పూర్తిగా తెలిసినట్లు లేదు. మనల్ని ఒక పట్టాన వదిలి పెడతారన్న నమ్మకం నాకు లేదు" అన్నాడు గదాధరుడు.

"ఈ ప్రపంచంలో మనం తప్ప మరో మనిషి ఎవరూ లేరన్నట్లు మాట్లాడకు. ఆకలి అయితే ఎవర్నో ఒకర్ని వెతుక్కుంటారు. మన గురించి ఆలోచించరు" అన్నాడు శ్యామలుడు.

"అవును మిత్రమా... గోరువంకలకు పాములకు బద్ధ విరోధం కదా?" ఉన్నట్లుండి అడిగాడు గదాధరుడు.

"గోరువంకలే కాదు... పక్షిజాతులు అన్నిటికీ పాములంటే విరోధమే!" అన్నాడు శ్యామలుడు.

"మరి గుట్టమీదికి పోయిన క్షణం నుంచీ నాకు గోరువంకలే కనిపి స్తున్నాయి. వేరే జాతిపక్షి ఒక్కటి కూడా అగుపించలేదు. కారణం ఏమై వుంటుంది?" అడిగాడు గదాధరుడు.

అతను అలా మాట్లాడటానికి ఏదో బలమైన కారణం వుండే వుంటుందని శ్యామలుడికి తెలుసు.

"మాటల్ని సాగదీయకుండా విషయం ఏమిటో చెప్పు...." విసుగునిండిన కంఠంతో అడిగాడు.

"అవిగో వస్తున్నాయి చూడు...." అంటూ తాము ఏ దిశలో నుంచి వస్తున్నారో అటుకేసి చూపించాడు గదాధరుడు.

తల తిప్పి చూసిన శ్యామలుడికి వెంటనే కనిపించాయి గుంపుగా వస్తున్న కొన్ని గోరువంకలు.

కిచకిచమని శబ్దాలు చేస్తూ వారి తలల మీదికి వచ్చేశాయి అవి. అరుపుల్ని ఆపకుండా గిరికీలు కొట్టటం మొదలు పెట్టాయి.

రెండు క్షణికాలు అదే పనిగా చూసి అందంగా నవ్వాడు గదాధరుడు.

"అర్థం అయింది... గుట్టకు అవతలి ప్రక్కన మేము వదిలి పెట్టి వచ్చిన కిన్నెర సుందరీ మణులు మమ్మల్ని అనుసరించినట్లు తెలిసిపోయింది. మీ సహాయానికి వేలవేల నమస్కారాలు" నిజంగానే చేతులు జోడించి వాటికి నమస్కారం చేస్తూ చెప్పాడు అతను.

ఆ మాటలు తమకు అర్థం అయినట్లు మరింత పెద్దగా కిచకిచ శబ్దాలు చేసి వెనక్కి వెళ్ళిపోయాయి ఆ పక్షులు.

"మిత్రమా... కారణం ఏదైనా వుండి వుంటుందా? మనుష్యుల మాదిరి ఈ గోరువంకలు మనల్ని హెచ్చరించటానికి రావటం చాలా విచిత్రంగా వుంది" అన్నాడు శ్యామలుడు.

"నిన్ను కాపాడుకునే అవకాశం మాకు కల్పించినప్పుడే వాటి ప్రవర్తన నాకు విచిత్రం అనిపించింది. కావాలనే ఆ రెండు గోరువంకలు ఆ నీటిమడుగు దగ్గిర విషపు పువ్వుల వాసనకు కళ్ళు తిరిగి పడిపోయి వుంటాయని నాకు అనిపిస్తోంది" సాలోచనగా అన్నాడు గదాధరుడు.

"ఇవి మన సహాయాన్ని అభ్యర్థిస్తున్నాయా?" అడిగాడు శ్యామలుడు.

"వాటి భాష మనకి అర్థం కాదు. మనతో ఏమి చెప్పదలుచుకున్నాయో తెలిస్తే తప్ప మనం చేయగలిగింది ఏమీ లేదు" గాఢంగా నిట్టూరుస్తూ, తిరిగి నడక మొదలు పెట్టాడు.

అర్థఘడియపాటు మాత్రమే నడిచారు వాళ్ళు. ఎదురుగా పెద్ద మట్టిగుట్ట ఒకటి ప్రత్యక్షం అవటంతో ఆగిపోయారు.

"గుట్టలంటే నీకు ఎందుకో బెరుకుగా వుంది మిత్రమా... నీ శరీరంలోకి ప్రవేశించిన విషానికి విరుగుడు వేయగలడనే ఆశతో కొండజాతి వాళ్ళను వెతుకుతూ గుట్టమీదికి పోయి, విషంతో నిండిన చెట్టును చూశాను. తిరిగి ఇప్పుడు ఈ గుట్ట కనిపిస్తోంది. దానిమీద ఇంకే విధమైన ప్రమాదం పొంచి వున్నదో తెలియటం లేదు" చిరాకుగా అన్నాడు గదాధరుడు.

"కంటికి కనిపించే ప్రమాదాలను గురించి మనం భయపడాలి. కనిపించని వాటిని గురించి ఆందోళన చెందకూడదు. అనవసరమైన ఆలోచనలతో కాలహరణం చేస్తే, వెనుక వున్న మన స్నేహితురాళ్ళు వచ్చేస్తారు. బాగా ఆలోచించుకో" అన్నాడు శ్యామలుడు నవ్వుతూ.

ఆ మాటలతో తొలగిపోయింది గదాధరుడికి అయోమయ పరిస్థితి.

"ఈ గుట్ట చుట్టు తిరిగి దారిని వెతుక్కునే ఓపిక లేదు. దాన్ని అధిగమించి ఆవలి ప్రక్కకు పోవటమే ఉత్తమం" అంటూ గుట్టమీదికి నడవటం మొదలు పెట్టాడు.

వంద ధనువుల దూరం పైకి పోయారు వాళ్ళు. ఒక పెద్ద చెట్టు కనిపించింది వారికి. గుట్టమధ్య భాగంలో కూలిపోవటానికి సిద్ధంగా వున్న ఒక కుటీరం వంటి మట్టి కట్టడం కూడా ఆ చెట్టుక్రింద అగుపించింది.

"రండి... రండి... వెలుగు వుండగానే ఇక్కడికి రాగలగటం నిజంగా మీ అదృష్టం" అంటూ ఆ కట్టడంలో నుంచి బయటికి వచ్చి వారికి స్వాగతం పలికాడు వృద్ధుడు ఒకతను.

చినిగి పీలికలై పోతున్నాయి అతను ధరించి వున్న దుస్తులు. సరైన ఆహారం తీసుకునే అవకాశం లేనందువల్ల క్షీణించి పోతున్నట్లు, బలహీనంగా కనిపిస్తున్నాడు.

తమ వెనుకగా వస్తున్న కిన్నెర సుందరీమణులు వెంటనే గుర్తుకు వచ్చారు గదాధరుడికి.

ఆహారం తీసుకుని ఎంతోకాలం అయినట్లు ఆబగా ఎగబడ్డారు వాళ్ళు తమను అడ్డగించిన సైనికుల మీదికి. దొరికిన వాళ్ళను దొరికినట్లే గుటుక్కున మ్రింగేశారు. నరమానవులెవరూ కనిపించని నిర్జన ప్రదేశంలో నివశించే ఈ వృద్ధుడు కూడా అటువంటివాడే అయితే?

గదాధరుడి మనసులో మెదులుతున్న ఆలోచనలు ఎటువంటివో తనకు తెలిసిపోయినట్లు చాలా బరువుగా నవ్వాడు ఆ వృద్ధుడు.

"కనిపించిన ప్రాణిని కనిపించిన వెంటనే వలుచుకుని తినే రాక్షసుడిని కాదు నేను. మీ వంటి మానవుడినే. శంబర శక్తిని సాధించాలనే కోరికతో ఇక్కడికి వచ్చి... ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయస్థితిలో చిక్కుపడి వున్న ఒక పిచ్చి మానవుడిని...." విషణ్ణ వదనంతో చెప్పాడు.

"అయ్యో... శబరశక్తిని సాధించటం అంటే మంత్ర సాధన చెయ్యడం, మీరు మాంత్రికులా?" అడిగాడు గదాధరుడు.

"ఆ మాట ఒకప్పుడు నిజం. ఇప్పుడు కాదు... మంత్ర శక్తులన్నీ హరించుకుపోయాయి. వట్టి మనిషిని మాత్రం మిగిలాను" మరింత బరువుగా అన్నాడు ఆ వృద్ధుడు.

మౌనంగా వింటున్నాడు శ్యామలుడు. మంత్రాలను గురించి తంత్రాలను గురించి అదేపనిగా మాట్లాడుకోవటం అతనికి నచ్చలేదు.

"మేము అత్యవసరంగా ఈ గుట్ట దిగి ఆవలికి వెళ్ళిపోవాలి. అందుకు సరైన దారి ఎటుగా వున్నదో చూపించండి. ఒంటరిగా రావటం లేదు మేము, మా వెనుక ఒక పెద్ద ప్రమాదం తరుముకుంటూ వస్తోంది...." అన్నాడు.

"పాముల డొంకలోకి పోయి అక్కడే నివశించే కిన్నెర సుందరీమణులను రెచ్చగొట్టారు? ఇవతలికి తీసుకువచ్చారా?" అతను ఆ ప్రమాదం ఎటువంటిదో చెప్పకముందే తనకు తానుగా అడిగాడు ఆ వృద్ధుడు.

విపరీతమైన ఆశ్చర్యంతో ఒకరి ముఖం ఒకరు చూసుకున్నారు స్నేహితులు ఇద్దరూ.

"ఆర్యా, ఆ కిన్నెరల గురించి మీకు ఎలా తెలుసు?" అడిగాడు గదాధరుడు.

"నా ప్రస్తుత పరిస్థితికి వాళ్ళు కూడా కారణమే... వాళ్ళు పాముల డొంకలో తిష్టవేసుకు కూర్చోవటం వల్లనే నేను ఇలా తయారైనాను...." తల దించుకుంటూ చెప్పాడు వృద్ధుడు.

"సగం సగం మాటలు చెప్పి మా సమయాన్ని వృథా చేయకండి... పూర్తిగా చెప్పండి... మీకు సహాయం చేయటానికి అవకాశం ఏదైనా వున్నదేమో ఆలోచించుకోవచ్చు" అన్నాడు శ్యామలుడు.

"చెప్పుతాను నాయనా... ఏబది సంవత్సరాల నుంచీ నా గుండెలను మండిస్తున్న బాధ ఎటువంటిదో మీకు వివరంగా చెపుతాను. ముందుగా మీరు కుదురుగా కూర్చోండి. అలసిపోయినట్లు కనిపిస్తున్నారు. కొద్దిపాటి ఆహారం తీసుకోండి" అంటూ తన కట్టడంలోకి పోయాడు వృద్ధుడు.

చటుక్కున శ్యామలుడి చేతిని పట్టుకున్నాడు గదాధరుడు. "ఆలస్యం చేయటం అనవసరం మిత్రమా... ప్రాణాలు దక్కాలంటే పాదాలకు బుద్ధి చెప్పటమే చాలా మంచిది" అంటూ గుట్ట పై భాగం వైపు పరుగు మొదలు పెట్టాడు.

"ఇతను కూడా కిన్నెరల వంటి ప్రమాదకారేనా?" అడిగాడు శ్యామలుడు అతన్ని అనుకరిస్తూ.

"పరాయి మనిషి కంటపడితే కులగోత్రాలు విచారించి, వివరాలన్నీ తేట తెల్లం అయిన తరువాతనే దగ్గరికి రానిస్తారు ఎవరైనా. బాల్య స్నేహితులను, తల్లి వైపు బంధువులను ఆహ్వానించినట్లు సాదరంగా పలకరించే వారి పట్ల మనం బహు జాగ్రత్తగా మసలుకోవాలి. అడగకముందే ఆహారం ఇస్తామనే వారిని అసలు నమ్మకూడదు" దృష్టినంతా ముందున్న మార్గం మీద కేంద్రీకరిస్తూ చెప్పాడు గదాధరుడు.

"అడగకముందే ఆహారం నీరు తెచ్చి ఇచ్చారు రాబందుల గుట్ట మీద ఆ కొండజాతి వాళ్ళు. మరి వాళ్ళు మన బంధువులు ఎలా అయినారు?" వెక్కిరించాడు శ్యామలుడు.

"అప్పటికప్పుడు బంధువులుగా మారలేదు. పాములడొంక వైపు వెళ్ళే సమయంలోనే వాళ్ళు పరిచయం అయ్యారు. నీ గాయానికి విరుగుడు ఏదైనా సూచిస్తారేమోనని నేనే వారిని వెతుకుతూ గుట్ట మీదికి పోయాను" జరిగింది మరోసారి అతనికి చెప్పాడు గదాధరుడు.

"మనం కనిపించకపోతే ఆ ముసలి మనిషి మన వెనుకే వెతుకుతూ వస్తాడా?" అడిగాడు శ్యామలుడు.

ఆ వృద్ధుడు ఏం చేస్తాడో, ఎలా ప్రవర్తిస్తాడో ఊహించటానికి ప్రయత్నం చేశాడు గదాధరుడు. ఫలించలేదు అతని ప్రయత్నం. గుట్ట పైభాగాన్ని చేరుకున్న వెంటనే అగుపించాయి అతనికి కొన్ని శిధిలాలు.

* * * * *

"మనిషి అనేవాడు ఎవడూ కనిపించని ఈ ప్రదేశంలో చిత్ర విచిత్రాలు చాలా అగుపిస్తున్నాయి. ఈ శిధిలాలు ఏ కాలం నాటివి అయివుంటాయో చెప్పగలవా?" చటుక్కున ఆగిపోయి శ్యామలుడిని అడిగాడు అతను.

ఒక మహాభవంతికి సంబంధించిన శిధిలాలు అవి. సగానికి సగం విరిగి పడిపోయి వున్నాయి గోడలు, చెదలు పట్టడం వల్ల పుచ్చిపోయి పొడుము పొడుమై క్రింద పడిపోయి కనిపిస్తున్నాయి తలుపులు, ద్వారబంధాలు.

పిచ్చిచెట్లు, ముళ్ళపొదలు దట్టంగా ఎదిగి వున్నాయి. అడుగుపెట్టడానికి వీలు పడనంతగా గుట్టలు గుట్టలుగా కనిపిస్తున్నాయి కొండరాళ్ళు.

"ఏ కాలం నాటిదో చెప్పటం చాలా కష్టం. శిధిలమై కనీసం ఒక శతాబ్దం పైనే అయివుంటుంది" పరిశీలనగా చూస్తూ చెప్పాడు శ్యామలుడు.

మన దారికి ఇది సరిగ్గా మధ్యలో వున్నది. వెనక్కి తిరిగి ఇంకో మార్గాన్ని వెతుక్కునే సమయం లేదు. అవతలి ప్రక్కకు పోవాలంటే ఈ గుట్టల్ని, శిధిలాల్ని దాటి పోవాల్సిందే" అన్నాడు గదాధరుడు.

"అది కూడా అనుకున్నంత తేలిక కాదు. ఒకసారి ఆకాశంలోకి చూడు" అన్నాడు శ్యామలుడు.

అతను ఎందుకు అలా అన్నాడో గదాధరుడికి తెలుసు. "మాటల్లో పడి పొద్దు గడిచిపోతున్న సంగతిని నేను గమనించలేదని అనుకోబోకు. ఇంకో అర్ధఘడియలో చీకట్లు చుట్టుముట్టేస్తాయి" అన్నాడు.

"చీకటి సమయంలో ప్రయాణం ప్రస్తుత పరిస్థితుల్లో ప్రమాదకరం. సరయిన చోటును చూడు. రాత్రికి ఇక్కడే మన నివాసం...." అంటూ ముందుకు అడుగువేశాడు శ్యామలుడు.

వెనుక వస్తున్న కిన్నెర సుందరీమణులకు పగలూ రాత్రీ తేడాలు వుండవని ఏ సమయంలోనైనా అవి తమను వెతికి పట్టుకోగలవనీ తెలిసి కూడా వెనుకంజ వేయలేదు గదాధరుడు.

End of Preview.

Rest of the book can be read @

http://kinige.com/book/Narudu

* * *